

SSSIHMS, Whitefield, Bangalore

Jan 17, 2010

Celebrating Nine Years of Holistic Healthcare

De viering van het 9-jarig bestaan van holistische gezondheidszorg

17 januari 2010

Het Sri Sathya Sai Instituut voor Hogere Medische Wetenschappen in Whitefield (Bangalore) heeft op 19 januari a.s. negen jaar lang de mensheid onschatbare medische diensten bewezen. Met dit in gedachten, kwamen medewerkers van het ziekenhuis naar Prasanthi Nilayam om het negenjarige bestaan te vieren in de directe goddelijke aanwezigheid. Dit is ook te lezen in een verslag dat hierover gaat van de hand van Sri Y Arvind, oud-manager van de afdeling Public Relations van het ziekenhuis. De heer Arvind is een oud-leerling van de SSSB-Universiteit. Hij voltooide de opleiding in het jaar 1999 met een MBA-diploma. Negen jaar geleden, op 19 februari 2001, opende Bhagavan Sri Sathya Sai Baba dit instituut officieel, in Whitefield. Het ligt in de lijn der dingen dat het ziekenhuis deze dag feestelijk viert en dat hierbij opnieuw het voornemen wordt uitgesproken om de armsten der armen onbaatzuchtig te dienen door gratis ziekenhuiszorg te bieden aan degenen die dit hard nodig hebben.

Bij een eerdere gelegenheid toog het ziekenhuispersoneel naar Puttaparthi, om voor Sai Baba's voortdurende zegen te bidden. Er stond hen een verrassing te wachten: Swami vroeg op strenge toon aan ons wat wij in Prasanthi Nilayam op een doordeweekse dag kwamen doen!

Toen Swami ons antwoord hoorde (dat wij hem bezochten ter gelegenheid van de jaardag van het ziekenhuis), herinnerde Bhagavan ons er fijntjes aan dat de beste manier om deze dag te vieren was om juist dan door te gaan met het behandelen van de patiënten. De feestelijke viering was maar bijzaak. Swami leerde ons dus in zijn oneindige wijsheid om fundamenteel onderscheidingsvermogen te ontwikkelen in tegenstelling tot onderscheiding ten bate van onszelf. Eerst komt God, dan de andere mensen en dan pas ikzelf. Wij hadden ons eigen verlangen naar zijn zegen laten prevaleren boven de dienstverlening aan de zieke mens. Daarmee gaven wij de eerste prioriteit aan onszelf. En Swami liet deze gelegenheid om ons iets te leren niet voorbijgaan!

Sindsdien is dit een vakantiedag, steeds rond de negentiende januari. Deze keer was dat de zeventiende, op een zondag. In dit jaar, 2010, viert onze avatar zijn 85ste verjaardag en daarom vond men het passend, dat wij bij de viering van dit negende bestaansjaar van het SSB-ziekenhuis - als Swami toestemming gaf - een paar groepsliederen zouden zingen. Ook zouden de directieleden van het ziekenhuis hun dankbaarheid namens ons allemaal kunnen uiten aan Swami, omdat hij het voor ons mogelijk maakte om in zijn ziekenhuis te werken.

Nadat wij onze dagelijkse werkzaamheden 's zaterdags hadden beëindigd, gingen twee bussen met honderd personeelsleden zondagmorgen om 4.30 uur op weg gevolgd door een hele stoet auto's. We kwamen in Prasanthi Nilayam om 8.30 uur aan. Na de ochtenddarshan verzamelden we ons in de 'Dubbeldekkerszaal 1' om de liederen die we als groep voor Swami zouden gaan zingen nog eens door te nemen.

Nog even een woord over de voorbereidingen: wij hadden het zo gepland dat drie gepensioneerde doktoren korte praatjes zouden houden: dr. A.S. Hegde, directeur en hoofd van de afdeling Neurologie, dr. Voleti Choudary, hoofd van de afdeling Cardiologie en dr. Kolli Chalam, hoofd van de afdeling Anesthesiologie. Deze toespraken zouden dan gevolgd worden door vier groepsliederen en nog een paar toegiften voor het geval dat Swami's milddadigheid ons toestond om langer door te gaan. Als we helemaal door ons repertoire heen zouden zijn, zouden wij graag het estafettestokje doorgeven aan de bhajangroep.

Zoals de gewoonte is brachten wij een cake mee, speciaal voor deze gelegenheid gebakken met daarop de vijf lotusbladeren die Swami zelf tientallen jaren geleden had ontworpen. Dit ontwerp werd als eerste destijds aan professor Kasturi gegeven als embleem voor het tijdschrift 'Sanatana Sarathi'.

Wij wijzigden het ontwerp enigszins voor deze gelegenheid. In plaats van de vijf godsdiensten hadden wij in ons ontwerp afbeeldingen, die vijf verschillende aspecten van ons ziekenhuis voorstelden: van bovenaf met de klok mee drie koepels van het hoofdgebouw, een afbeelding van Dhanvantari, biddende handen, helende handen en een stethoscoop. De cirkel in het midden werd vervangen door een foto van de kroonluchter, genomen vanuit het midden van de hal van het ziekenhuis, zodat het er uitzag als een wiel. Tegen deze achtergrond stond het cijfer 9 afgebeeld, als symbool van het negende bestaansjaar.

's Middags zaten we op het witte marmer tegenover het Ganeshabeeld, in de Sai Kulwanth tempelruimte. Deze plaats voor het Ganeshabeeld, die in de volksmond ook wel 'het derde blok' wordt genoemd, is meestal gereserveerd voor studenten van Swami's opleidingsinstituten die nog in opleiding zijn. Groepen die in de goddelijke aanwezigheid een voorstelling geven, mogen daar dan ook plaatsnemen. Op deze dag was het hele blok voor ons gereserveerd met mannen en vrouwen natuurlijk gescheiden.

Om 16.00 uur precies begon het reciteren van de Veda's. Tot onze verrassing en vreugde arriveerde Swami al een paar minuten later. Snel legden we de cake bij een grote pilaar aan de linkerzijde van de hoofdingang. Omdat de kinderen van de basisschool niet kwamen, was er aan de kant van de dames een grote ruimte vrij gebleven. Swami zegende ons door in de stoel gereden te worden. Hij stak het tempelplein over en kwam recht op ons af naar de plaats waar wij bij de cake geknield zaten. Bij hem waren dr. Hegde en dr. Dash, terwijl dr. Voleti Choudary en dr. Kolli Chalam bij ons zaten. Swami trok verwonderd zijn wenkbrauwen op en wij verklaarden meteen uit één mond: 'Dit stelt het negenjarige bestaan voor van het ziekenhuis, Swami'. Eerst ging hij langs de cake, zegende een oudere man die bij het gangpad

zat en kwam toen weer naar ons toe. Hij was nog maar net bij de cake aangekomen toen hij al het mes pakte en de cake aansneed. Hij nam toen een brandend kaarsje van iemand aan en stak de grote geurkaars aan die op de cake was neergezet.

Vervolgens ging hij op zijn gemak naar de wachtende devotees en liet zijn stoel in het midden van het podium neerzetten. Met een hoofdknikje gaf hij het startsein aan de koorleiders. Dezen vroegen in gebed of zij voor hem mochten zingen en zij gaven hem grote kaarten met daarop de tekst van twee nieuwe Telugu liederen. Swami's ogen glinsterden van liefde toen hij de teksten las. Hij gaf aan dat het programma moest aanvangen met de liederen.

Het eerste lied met de titel 'Sharanamaya Karunamaya' was een welgemeende betuiging van dankbaarheid aan Swami, dat hij ons heeft gezegend met zijn onmiddellijke nabijheid. Het volgende lied 'Avo Sab Milkar Gaye' deed op iedereen een beroep om naar eenheid te streven. Het derde lied 'Dorkuna Ituvanti Seva' was opnieuw een ode van dankbaarheid aan Swami, omdat hij ons de gelegenheid biedt om in zijn missie een dienende rol te spelen. Het lied 'I Keep Feeling Your Love In Me' sloeg enorm aan bij de devotees in de tempelhal, die het lied in koor meezongen. Het laatste lied was nieuw en net de dag ervoor gecomponeerd en geschreven: 'Ravoyi Maa Sai Ma Chenta Ki' (O! Dierbare Sai, kom tot ons). Dit lied gaat over hoe wij, medewerkers van het SSS ziekenhuis in Whitefield, de afgelopen twee jaar ernaar smachtten zijn goddelijke aanraking te ervaren - na ons laatste bezoek op 8 juni 2008.

Swami beantwoordde de gebeden, die in de harten opwelden van onze zangers en de anderen op de achtergrond op een wijze die zijn volledige betrokkenheid liet zien. Na het vijfde lied wenkte hij een van ons en vroeg of wij nog wat wilden zingen en hij luisterde aandachtig naar het welbekende, gloedvol vertolkte lied 'Humko Tumse Pyar Kitna'. Toen de laatste woorden ('Wij houden met heel ons hart van u, o dierbare God') wegstierven, heerste er een elektrisch geladen sfeer. Swami wilde nog meer horen en dat werden vanaf toen bhajans, die op schitterende wijze werden gezongen en volledig in overeenstemming met deze gelegenheid zijn gekozen. Swami zegende ook de groep vrouwen door ook hen te laten voorzingen, steeds afgewisseld door de mannen.

Na een paar minuten gaf hij een teken om dit gedeelte af te sluiten en gaf de drie sprekers van deze dag de zegen voordat zij hun toespraak hielden. Dr. Hegde was de eerste spreker. In enkele pregnante uitspraken legde hij op duidelijke wijze uit in welke geest men in Swami's ziekenhuizen het dienende werk doet. Hij noemde ook enkele onderzoeksresultaten van al het werk dat in het ziekenhuis van Whitefield wordt gedaan. De spreker richtte zich tenslotte tot Swami met het verzoek ons de zegening te schenken om hem voortdurend te mogen dienen.

Dr. Voleti Choudary sprak over de lokale en de wereldwijde verspreiding van Swami's missie voor een goede en gratis gezondheidszorg. Hij wees ook speciaal op het feit dat zowel in architectonisch als in technologisch opzicht, Swami's ziekenhuizen als de beste ter wereld worden beschouwd. Hij verlevendigde zijn praatje met anekdotes en gebeurtenissen die hij zelf als arts heeft ervaren met Sai Baba. Hij besloot zijn toespraak met het verhaal van een wereldberoemde zanger die eigenhandig door dokter Choudary werd geopereerd in het ziekenhuis van Whitefield. Toen de arts de zanger later ontmoette bij een tournee in de VS, sprak deze publiekelijk zijn erkentelijkheid aan het ziekenhuis uit. Met dankbaarheid in zijn stem gaf hij ruiterslijk toe dat hij het behoud van zijn leven te danken had aan Swami's genade. De laatste spreker van deze middag was dokter Kolli, die in Telugu sprak en een spitsvondige toespeling op Swami's brief aan zijn oudere broer maakte: 'Akila manavulaku anandamunu goorchi...', waarin Swami het doel van zijn incarnatie als avatar wereldkundig maakte.

Daarna legde de dokter op heldere wijze uit hoe Swami elke belofte die hij deed, is nagekomen. De dokter refereerde hierbij aan meerdere gebeurtenissen waarbij men getuige van de goddelijke wil van Swami is geweest zoals het snelle herstel van patiënten, uitstekende werkvoorwaarden en vele andere omstandigheden op medisch gebied, die ver uitsteken boven die van andere goede ziekenhuizen, waar ook ter wereld.

De sprekers mochten Swami eerbiedig groeten met *padnamaskar*. Swami gaf toen het teken dat de bhajans weer konden beginnen. Vervolgens werd er *prasad* rondgedeeld en werd aan Swami het *arati* aangeboden. Het beste bewaarde hij voor het laatst: de gehele verzamelde menigte zegende hij met beide handen. Het is werkelijk een zeldzaam voorrecht dat wij gezegend werden met twee '*abhayahastas*' in plaats van één. Swami liet deze dag weer eens zien dat hij reageert op onze hartslag, die scandeerde: Sai, wij hebben u lief! Hij kon blijkbaar geen weerstand bieden aan onze gezamenlijke gebeden! Zoals al is gezegd: liefde is zijn machtigste middel en zijn grootste verantwoordelijkheid. Het programma zou eerst maar veertig minuten duren, maar Swami liet het uitlopen tot twee uur, waarbij hij zijn liefde, genade en zegeningen op eenieder die aanwezig was, liet neerdalen.

De zeventiende januari van het jaar 2010 zal in onze herinnering heel lang blijven voortleven als een bijzondere dag, omdat het de derde gelegenheid was, die Swami ons personeel bood om als groep naar hem toe te komen om te groeien vanuit *vyashti* naar *samashti*, van ik naar wij.

Het zou niet eerlijk zijn om dit schrijven te beëindigen zonder een woord over de moeite die het heeft gekost om dit alles mogelijk te maken. Tja, als Swami zegt: 'Houd van mijn onzekerheid', dan is er geen plaats voor tweeslachtigheid en twijfel. Verschillende ploegen werkten tegelijkertijd, om het allemaal te realiseren.

Het werk werd onder ons allen van tevoren volgens een bepaald plan verdeeld en degenen die de leiding hadden, hielden de rest steeds goed op de hoogte van de nieuwe ontwikkelingen. Ook moet de muziekgroep speciaal worden vermeld, die steeds een uur per dag met ons oefende buiten het werkrooster om. De liederen werden gespeeld volgens het PA-systeem. Het ontwerp van de cake is hierboven al beschreven. Ook het vervoer van personen en materiaal werd prima geregeld, zodat we zoveel mogelijk van deze gelegenheid konden profiteren.

Maar ondanks al deze planning ontvouwt Swami zijn meesterplan wanneer dit hem goeddunkt. Vertrouw daar maar op; alles wat hij doet, is voor ons eigen bestwil.

Bron: Webpublicatie Sri Sathya Sai Books and Publications Trust, Prasanthi Nilayam
©Vertaald door de St. Sri Sathya Sai Baba - Nederland.